ଏନ୍. ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ରାଓ

ବନାମ

ଉପଆୟୁକ୍ତ ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା,

ମାଙ୍ଗାଲୋର

1964
ମାର୍ଚ୍ଚ 31

[ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର, ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଜେ. ସି. ଶାହ, ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଳ ଆୟାଙ୍ଗର ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ)

ମୌଳିକ ଅଧିକାର-କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବିନା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ-ସେବା ଏବଂ ବେତନ ବୃଦ୍ଧିର ଲାଭ ହରାଇବା-"ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ"-ମହୀଶୂର ସାଧାରଣ ସେବା ନିଯୁକ୍ତି ନିୟମ, 1959 ର ଅର୍ଥ-ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ 1956 (1956 ର 37), ଧାରା 115 (7)-ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ଏବଂ 311 (2) ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 1949 ମସିହାରେ ମାଡ୍ରାସ ମନ୍ତ୍ରୀସ୍ତରୀୟ ସେବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିମ୍ନ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା ଜିଲ୍ଲାରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ଏପ୍ରିଲ 2, 1956 ରେ ଜଣେ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ପଦୋନ୍ନତି ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ବହୁତ ପୂର୍ବରୁ ପଦୋନ୍ନତି ପାଇବା କଥା । ରାଜ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 1955 ମସିହାରୁ ଯୋଗ୍ୟତା ତାଲିକାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇନଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଚୟନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲା ଯେ ସେ ଏପ୍ରିଲ୍ 2, 1956 ରୁ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ପଦୋନ୍ନତି ପାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଅସ୍ଥାୟୀ ଭିତ୍ତିରେ ଥିଲା ବୋଲି ସେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ । ପରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପରେ ପୁଣି ଅସ୍ଥାୟୀ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଗଷ୍ଟ 1957 ରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା 14 ର ଯୋଗ୍ୟତା ତାଲିକାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ତାଲିକାକୁ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅଧସ୍ତନ ସେବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଡିସେମ୍ବର 12, 1957 ରେ ନିୟମିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅକ୍ଟୋବର 19,1957 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେବା ଏବଂ ବେତନ ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ ହ୍ରାସ ପାଇଥିଲା । ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପୁନର୍ଗଠନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା ଜିଲ୍ଲା ନୂତନ ମହୀଶୂରକୁ ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସେଠାରେ ନିଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ।ମେ 11,1957 ରେ, ଭାରତ ସରକାର ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ସମ୍ବୋଧିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ ପଦୋନ୍ନତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ "ଭ୍ରମଣ ଭତ୍ତା, ଶୃଙ୍ଖଳା, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ, ବର୍ଗୀକରଣ, ଆବେଦନ, ଆଚରଣ, ପରିବୀକ୍ଷା ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ ପଦୋନ୍ନତି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୁନର୍ଗଠନ ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ପୁନର୍ଗଠନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନିୟମ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ମତ ସହ ଭାରତ ସରକାର ସହମତ ଯେ ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ (i) ମହୀଶୂର ସାଧାରଣ ସେବା ନିଯୁକ୍ତି ନିୟମ, 1959, ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 (7) ଅଧୀନରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇ ନାହିଁ, ତେଣୁ,

1964
ଏନ୍. ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ରାଓ
ବନାମ
ଉପ ଆୟୁକ୍ତ,
ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା
ମାଙ୍ଗାଲୋର
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି

ଯେହେତୁ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ତାଙ୍କ ଅସୁବିଧା ଅନୁଯାୟୀ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଛି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପରିଚାଳନା କରେ ନାହିଁ ଏବଂ (ii) ମାଡ୍ରାସ ସରକାର, ନଭେମ୍ବର 1,1956 ପୂର୍ବରୁ, ବିଭିନ୍ନ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାହ୍ୟାକୁ ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: (i) ଯେଉଁଠି ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ରଖାଯାଇଛି, ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ "ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୂଚିତ କେତେକ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ସେବାର ସର୍ତ୍ତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଏକ ସାଧାରଣ ଅନୁମୋଦନକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବ । ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309, ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ସେହି କ୍ଷମତାକୁ ସୀମିତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଏହାର ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଦେଇ ସେହି ସୀମାକୁ ହଟାଇ ପାରିବେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବ୍ୟାପକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ   ନୁହେଁ । ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଭ୍ରମଣ ଭତ୍ତା, ଶୃଙ୍ଖଳା, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ, ବର୍ଗୀକରଣ, ଆବେଦନ, ବ୍ୟବହାର, ପରିବୀକ୍ଷା ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ ପଦୋନ୍ନତି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନକୁ ବୁଝାଉଥିଲା । ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ନୂତନ ନିୟମର ନକଲ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଏହାର ସୂଚନା ପାଇଁ ପଠାଇବାକୁ ବାଧ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଏହା ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ବୈଧ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ରେ ବୋସୱର୍ଥ ଏବଂ କର୍ପୋରେସନ ଅଫ ଗ୍ରେଭସେଣ୍ଡ, [1905] 2 କେ. ବି. 426 ଏବଂ *ସି. କେ. ଆପ୍ପାମନା ବନାମ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟ,* ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ପି. ସଂଖ୍ୟା 88/1962 ମାମଲାରେ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା ।

(ii) ଆବେଦନକାରୀ ନୂତନ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ର କିପରି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଦର୍ଶାଇବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ଦୃଢୋକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଆଦେଶଗୁଡିକ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବସରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଗୁଣବତ୍ତା ବିଚାର କରିବା କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା । ତେଣୁ, ଏହା ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ।

ମୂଳ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 211/1963 ମୌଳିକ ଅଧିକାରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 32 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆର୍. କେ. ଗର୍ଗ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

1964
ଏନ୍. ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ରାଓ
ବନାମ
ଉପ ଆୟୁକ୍ତ,
ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା
ମାଙ୍ଗାଲୋର
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି

ସି. କେ. ଡାଫ୍ଟାରୀ, ଆଟର୍ଣ୍ଣି ଜେନେରାଲ, ବି. ଆର୍. ଏଲ୍. ଆୟେଙ୍ଗର ଏବଂ ବି. ଆର୍. ଜି. କେ. ଆଚାର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ମାର୍ଚ୍ଚ 31, 1964 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରିଙ୍କ ଦ୍ଵାରା । ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 14, 16, ଏବଂ 19 ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମୌଳିକ ଅଧିକାରକୁ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 32 ଅଧୀନରେ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି । ଯଦିଓ ଏହି ଆବେଦନ ଦ୍ଵାରା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇଛି, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀ ଗର୍ଗ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ କେବଳ ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି । ଆମେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗର୍ଗଙ୍କ ନିକଟରେ କୃତଜ୍ଞ, ଯିଏକି ତାଙ୍କ ସହାୟତା ପାଇଁ *ନ୍ୟାୟ ମିତ୍ର* ଭାବେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରେ:

(1) ମହୀଶୂର ସାଧାରଣ ସେବା (ରାଜସ୍ଵ ଅଧସ୍ତନ ଶାଖା) ନିଯୁକ୍ତି ନିୟମ, 1959, ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 (7) ଅନୁଯାୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ତେଣୁ, ତାଙ୍କ ଅସୁବିଧା ପାଇଁ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାହା ଲାଗୁ କରୁନାହିଁ ।

(2) ମାଡ୍ରାସ ସରକାର, ନଭେମ୍ବର 1, 1956 ପୂର୍ବରୁ, ବିଭିନ୍ନ ଆଦେଶ ଦ୍ଵାରା, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 311 (2) ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାହ୍ୟା ହ୍ରାସ କରିଥିଲେ ।

ଆମକୁ ସମ୍ବୋଧିତ ହୋଇଥିବା ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବପାଇଁ ହେଲେ, କିଛି ତଥ୍ୟ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ମାଡ୍ରାସ ଲୋକ ସେବା ଆୟୋଗ ଦ୍ଵାରା 1949 ରେ ମାଡ୍ରାସ ମନ୍ତ୍ରୀସ୍ତରୀୟ ସେବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିମ୍ନ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ରାଜସ୍ଵ ବିଭାଗକୁ ଆବଣ୍ଟିତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା ଜିଲ୍ଲାରେ ନିଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଏପ୍ରିଲ 2, 1956 ମସିହାରେ ସେ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବେ ପଦୋନ୍ନତି ପାଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ପୂର୍ବରୁ ପଦୋନ୍ନତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 1955 ମସିହାରୁ ଯୋଗ୍ୟତା ତାଲିକାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇନଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଚୟନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସ୍ଵୀକାର କରେ ଯେ ସେ, ଏପ୍ରିଲ୍ 2, 1956 ମସିହାରୁ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ପଦୋନ୍ନତି ପାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଅସ୍ଥାୟୀ ଭିତ୍ତିରେ ଥିଲା । ପରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପରେ ପୁଣି ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀ କିରାଣୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।ଅଗଷ୍ଟ 1957 ମସିହାରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯୋଗ୍ୟତା ତାଲିକାର କ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା 14 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ତାଲିକାକୁ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅଧସ୍ତନ ସେବା ନିୟମର, ନିୟମ 39 (e) ଏବଂ 35 ଅନୁଯାୟୀ ଡିସେମ୍ବର 12, 1957 ରେ ନିୟମିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅକ୍ଟୋବର 19, 1957 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଏହାର ଫଳସ୍ଵରୂପ ସେବା ଏବଂ ବେତନ ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ ହ୍ରାସ ପାଇଥିଲା ।

1964

ଏନ୍. ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ରାଓ ବନାମ ଉପ ଆୟୁକ୍ତ, ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା ମାଙ୍ଗାଲୋର

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି

ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ (1956 ର XXXVII) ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ପୁନର୍ଗଠନ ହୋଇଥିଲା, କାସରଗୋଡ ତାଲୁକ ବ୍ୟତୀତ ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା ଜିଲ୍ଲା ନୂତନ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା ।ମଇ 11, 1957 ମସିହାରେ ଭାରତ ସରକାର ସମସ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର (ସଂଖ୍ୟା ଏସ୍. ଓ. ଏସଆରଡିଆଇ- ଆଇ. ଏପିଏମ୍- 57) ପ୍ରେରଣ କରିଥିଲେ । ମୋଟାମୋଟି ଭାବେ କହିବାକୁ ଗଲେ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କହିଥିଲେ ଯେ ସେବାର କେତେକ ସର୍ତ୍ତକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ଉଚିତ, ଯେପରିକି, ସ୍ଥାୟୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମୂଳ ଦରମା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦରମା, ଛୁଟି ନିୟମ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନୂଆ ଛୁଟି ନିୟମ ଆଦି ଗ୍ରହଣ କରିନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିଭାଗୀୟ ପଦୋନ୍ନତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଭ୍ରମଣ ଭତ୍ତା, ଶୃଙ୍ଖଳା, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ, ବର୍ଗୀକରଣ, ଆବେଦନ, ଆଚରଣ, ପରୀକ୍ଷା ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ ପଦୋନ୍ନତି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୁନର୍ଗଠନ ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ପୁନର୍ଗଠନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନିୟମ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯିବା ଉଚିତ କି, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ଭାରତ ସରକାର ରାଜ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ପ୍ରକାଶିତ ମତ ସହିତ ସହମତ ଯେ ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ରରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ସେମାନେ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ସେବା ନିୟମରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗର୍ଗ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ତେଣୁ ଏହା ମହୀଶୂର ସାଧାରଣ ସେବା (ରାଜସ୍ୱ ଅଧସ୍ତନ ଶାଖା) ନିଯୁକ୍ତି ନିୟମ, 1959 ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ 115 (7) ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନକୁ ବୁଝାଉ ନାହିଁ । ତେବେ ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନରେ "ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ କ "ଣ । ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (7) ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ:

> "(7) ଏହି ଧାରାରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନ ପରେ କେନ୍ଦ୍ର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ବିଧାନର ଭାଗ XIV ର ଅଧ୍ୟାୟ 1 ବ୍ୟବସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଉପଧାରା (2) ର ଉପଧାରା (1) ରେ ସୂଚିତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କ ଅସୁବିଧା ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ନାହିଁ ।"

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଉପଧାରାର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅନୁଯାୟୀ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟର କ୍ଷମତାକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା, କିନ୍ତୁ ଏହି କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ଉପରେ ଏହି ପ୍ରାବଧାନ ଏକ ସୀମାବଦ୍ଧତା ଲାଗୁ କରିଥାଏ, ଏବଂ ସୀମାବଦ୍ଧତା ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (1) ଏବଂ (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅସୁବିଧା ପାଇଁ, ନଭେମ୍ବର 1,1956 ପୂର୍ବରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ରାଜ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ।

ଶ୍ରୀ ଗର୍ଗ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ମହୀଶୂର ସାଧାରଣ ସେବା (ରାଜସ୍ୱ ଅଧସ୍ତନ ଶାଖା) ନିଯୁକ୍ତି ନିୟମ, 1959, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପରେ, ଘୋଷଣା ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଅନୁମୋଦନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ପଠାଯାଇ ନଥିଲା, ଏହା ଦର୍ଶାଏ

1964
ଏନ୍. ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ରାଓ
ବନାମ
ଉପ ଆୟୁକ୍ତ,
ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା
ମାଙ୍ଗାଲୋର
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି

ଯେ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ର ଅନୁମୋଦନ ନୁହେଁ ବରଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ କ୍ଷମତାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସେ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟର *ବୋସୱର୍ଥ ଏବଂ କର୍ପୋରେସନ୍ ଅଫ୍ ଗ୍ରେଭେସେଣ୍ଡ*[1]*)* ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଆଲୋଚନାଧୀନ ବିଷୟ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ସମାଧି ଅଧିନିୟମ, 1853 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ପରିଷଦରେ ଏକ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ମହାମହିମଙ୍କ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରମୁଖ ସଚିବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବିନା (ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟରେ) କବରସ୍ଥାନରେ କୌଣସି ନୂତନ ସମାଧି ସ୍ଥଳ ଖୋଲାଯିବ ନାହିଁ । ଏକ ବିଦ୍ୟମାନ କବରସ୍ଥାନରେ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସଚିବଙ୍କ ଅନୁମତି ଲୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସଚିବ ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ସଂଯୋଜନ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ମଞ୍ଜୁରି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଏହି ଉତ୍ତରକୁ ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରର ପରିତ୍ୟାଗ ବୋଲି କଲିନ୍ସ, ଏମ୍. ଆର୍. ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ ଏହା କିପରି ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ତାହା ଆମେ ବୁଝି ପାରୁନାହୁଁ । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ *ସି. କେ. ଅପ୍ପାନା ବନାମ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟ* (1)ମାମଲାରେ ମହୀଶୂର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅପ୍ରକାଶିତ ରାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସରକାରୀ ଓକିଲ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରିହାତି ଉପରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥାଏ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲାକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇ ନଥାଏ । ଆମ ମତରେ, ଯେଉଁ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ରଖାଯାଇଛି, ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ "ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୂଚିତ କେତେକ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ସେବାର ସର୍ତ୍ତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଏକ ସାଧାରଣ ଅନୁମୋଦନକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବ । ଏହା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ସେହି କ୍ଷମତାକୁ ସୀମିତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେହି ସୀମାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ନିଜର ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଦ୍ୱାରା ହଟାଇ ପାରିବେ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଏହା ସଂସଦର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ପାରିନଥାନ୍ତା ଯେ ରାଜ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ସେବା ନିୟମାବଳୀକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ବିବରଣୀରେ ଯାଞ୍ଚ କରାଯିବ । ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ରାଜ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଜ୍ୟ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ପୂରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅଧିନିୟମ 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବ୍ୟାପକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ କହିଲେ, ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରମାନେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସହମତି ହାସଲ କରିବା ଉଚିତ । ଉପରୋକ୍ତ ସ୍ମାରକପତ୍ରରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଯାତ୍ରା ଭତ୍ତା, ଶୃଙ୍ଖଳା, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ, ବର୍ଗୀକରଣ, ଆବେଦନ, ବ୍ୟବହାର, ପରୀବିକ୍ଷା ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ ପଦୋନ୍ନତି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ଏହା ଧାରା 115 (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନକୁ ବୁଝାଉଥିଲା । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ସ୍ମାରକପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ନୂତନ ନିୟମର ନକଲ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କୁ ଏହାର ସୂଚନା ପାଇଁ ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ତେଣୁ, ଆମ ମତରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ

(1) [1905] 2 K.B. 426
(1) W.P. No. 88 of 1962; judgement dated January 13, 1964

1964
ଏନ୍. ରାଘବେନ୍ଦ୍ର ରାଓ
ବନାମ
ଉପ ଆୟୁକ୍ତ,
ଦକ୍ଷିଣ କାନାଡା
ମାଙ୍ଗାଲୋର
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସିକ୍ରି

ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ଯେ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ବୈଧ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା I

ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ନିଆଯାଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଷୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଛି I ପ୍ରଥମତଃ, ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟକୁ ଏହି ଆବେଦନରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯାଇନାହିଁ I ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ ସେ କେବେବି ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇନଥିଲେ Iଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରିବା କଷ୍ଟକର, ଯଦି ତାହା ରଦ୍ଦ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହି ଆବେଦନରେ ପକ୍ଷ ନଥିବା ଅନ୍ୟ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ I ଯାହା ବି ହେଉ, ଆବେଦନକାରୀ ନୂତନ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟକୁ ଆବଣ୍ଟିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 16 ର କିପରି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇନାହାନ୍ତି I ରାଜ୍ୟ ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ଦୃଢୋକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିଛି ଯେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଆଦେଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବସରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପରେ ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା I ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଗୁଣବତ୍ତା ବିଚାର କରିବା କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା I ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ କୌଣସି ଜୋର ପାଉନାହୁଁ ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ16ରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଉଛୁ I

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନ ବିଫଳ ହୋଇଛି I ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଆଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସେମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ I

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା I

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ I ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ I"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ I